

เก้าแผ่นดิน (2012)

ประกายไฟการละคร
ภรณ์ทิพย์ มั่นคง เขียนบทและกำกับ
สยาม ธีรวุฒิ คั่นคว้าข้อมูลและช่วยเขียนบท

แสดงครั้งแรกบนเวทีย่อยของแดงสยาม ฉลอง 80 ปีประชาธิปไตย ที่หน้ากองสลาก 24 มิถุนายน 2012

แสดงครั้งที่สองบนเวทีใหญ่ที่งานฉลองวันชาติประชาชน ที่หมุดคณะราษฎร 23 มิถุนายน 2013

เนื้อหาต่อไปนี้เป็นสำเนาที่ได้ถอดจากเทปการแสดงครั้งแรก <https://www.youtube.com/watch?v=PQwP3mb7iZ8> โดยนอกจากบทพูดแล้วยังบันทึก timestamps และปฏิกริยาจากผู้ชมไว้ในวงเล็บด้วย

ภรณ์ทิพย์ มั่นคง

สวัสดิ์คะ ขอโทษที่มาช้าไปหน่อยนะคะ เพราะว่าสัญญากันว่าสองทุ่มนะ แต่ว่าพี่น้องรอได้ใช่ไหมคะ

สำหรับวันนี้คะ เรื่องเก้าแผ่นดิน เป็นละครเรื่องสุดท้ายแล้วของประกายไฟการละคร หลังจากนั้นเราก็ไม่ได้เล่นละครกันแล้ว

เนื่องจากในงานหกตุลาที่ผ่านมา เราได้ระดมเพื่อนพ้องพี่น้องที่ไปช่วยงานทำละครย้อนรอยหกตุลาขึ้นมาคะที่สนามฟุตบอลมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เราเลยสัญญาเพื่อนเค้าไว้ว่าเราจะเลี้ยงขอบคุณ แต่เผอิญเราไม่มีเงิน เราก็เลยจะขอรับบริจาคพ่อแม่พี่น้องให้ไปจัดเลี้ยงขอบคุณเพื่อนๆของเราคะ แล้วก็พ่อแม่พี่น้องคนไหนสะดวกมาร่วมงานในครั้งนั้นก็จะมีจัดวงเสวนาพร้อมกับการเลี้ยงขอบคุณ พร้อมแถมว่าทำไมเราจึงเลิกแสดงละคร

ถ้าเป็นกำหนดการอย่างไร เราก็จะประกาศทางเฟซบุ๊ก [ประกายไฟ fan ฮาฟฟฟ](#)

ถ้าชอบละครของเราก็บริจาคได้คะ แต่ว่าถ้าไม่ชอบก็ไม่ต้องบริจาคคะคะ

วันนี้ละครเรื่องเก้าแผ่นดินคะ เราค่อนข้างจะเต็มทีกับมันมาก ต้องอธิบายก่อนว่าเป็นละครตัดแปะ ใช้เทคนิคละครตัดแปะ (pastiche) พี่น้องอาจจะต้องสลับฉากไวกว่าเรานิดนึง และตีความกันเอาเองว่าใครเป็นใครคะคะ

พี่น้องพร้อมรึยังคะ พบกับละครเรื่องเก้าแผ่นดินได้เลยคะ

* * *

เปิดฉาก

[2:18]

พี่ มานี่เร็วขวัญข้าว

สองพี่น้องวิ่งไปทางซ้ายของเวที

พี่ วันนี้นะ พี่มีนิทานจะเล่าให้ฟังด้วยแหละ

น้อง เรื่องอะไรเธอครับ

พี่ [หันไปพูดกับผู้ชม] นิทานเรื่องนี้นะคะ มีชื่อเรื่องว่า เก้าแผ่นดิน

ฉาก 1

[2:40]

แม่ช้อย แม่พลอย แม่พลอย ออกมาทေး แม่พลอย

แม่พลอย ชั้นละเป็นห่วงแทบแย่ ได้ข่าวว่ามีกบฏ

แม่ช้อย ไซ้แล้วแม่พลอย ในวังเค้าปิดไม่ให้ออกมาเสียสองวัน ชั้นนะกลัวแทบแย่เลย

แม่พลอย แล้วเรื่องมันเป็นมาอย่างไรแม่ช้อย

แม่ช้อย อ้าว นี่แม่พลอยไม่รู้เรื่องเลยหรืนี่

แม่พลอย ไม่รู้เรื่องเลย

แม่ช้อย ก็พวกคณะราษฎร เค้าจับเจ้าไปขังไว้ แล้วก็เปลี่ยนแปลงการปกครอง

แม่พลอย คณะราษฎรนี่มันใครกัน พวกเดียวกับนิติราษฎรรีเปลา (เสียงเอ)

แม่ช้อย นิติราษฎร...

แม่พลอย พวกนี้เี่ยะ ไม่รู้จักกลัวบาปกลัวกรรมกันเอาซะเลย แล้วตกลงไอ้คณะราษฎรที่สองนี่มันเป็นใครกัน

แม่ช้อย คณะราษฎรเฉยๆ

แม่พลอย อ้อ เฉยๆ

แม่ช้อย เห็นเค้าบอกว่ามีทั้งทหาร นักเรียนนอก แล้วก็ราษฎรอย่างเราๆนี่แหละ แล้วเค้าจะเอา ไอ้ คอนสตีติวชั่น มาปกครอง
บ้านเมืองด้วยน้ำ

แม่พลอย ค-ค-ค-คอนสตีติวชั่น ค-คอนสตีติวชั่นมันคืออะไรกันแม่ช้อย แล้วพวกเจ้าละ จะเอาเจ้าไปไว้ที่ไหน จะฆ่าเจ้าทิ้งเสีย
ให้หมดเลยหรืยังง

แม่ช้อย อืม ชั้นก็ไม่ค่อยเข้าใจไอ้คอนสตีติวชั่นหรอกนะ ว่ามันเป็นฝรั่งมังค้ำมาจากไหนรีเปลา

อ้อด แหมคุณแม่ชอรับ เตียวพ้อพี่น้องกลับมา คุณแม่ก็ลองถามเอาเองเกิดครับ

แม่พลอย อ้อ นี่ยังไม่เลิกใส่ความพี่เค้าอีกไซ้มัย

อ้อด กระผมไม่ได้ใส่ความนะชอรับ คุณแม่ก็ลองถามเอาเองเกิดครับ

อันเดินเข้าฉาก ยกมือไหว้

อัน สวัสดีครับคุณช้อย สวัสดีครับคุณแม่ มีอะไรให้ผมทาบ้างมัยครับ ไม่ได้กินอะไรอ้อมท้องมาหลายวัน

แม่พลอย อัน จริงรีเปลาที่เค้าลือกันว่าอันเป็นกบฏ

อัน คุณแม่อย่าเรียกอย่างนั้นเลยครับ มันเป็นคำแสลงหู ถ้าคุณแม่จะเรียก ก็ขอให้คุณแม่เรียกการครั้งนี้ว่า การเปลี่ยนแปลง
การปกครองเกิดครับ

แม่พลอย & แม่ช้อย ยาวจ้ง

อัน งั้นเรียกปฏิวัติก็ได้ชอรับ

อ้อด พวกหัวรุนแรง ไม่รู้จักสำนึกบุญคุณของหลวงเค้า

อัน ตาอ้อด! ทุกวันนี้ฉันไม่เห็นว่าคุณจะทำอะไรเลย (ผู้ชมเอ) ดีแต่รีดเอาภาษีคนจนไปบำรุงบำเรอเจ้า (เฮ) ดีแต่
จัดการรีนเริงตามความเชื่อของตนเองที่มงายอย่างไร้สาระ (เฮ) ทั้งงานวันเกิด (เฮ) งานศพ (เฮ) แล้วก็ที่เพิ่งผ่าน
มาไม่นานเนี่ยะ (เฮ) งานอะไรอะ อ่องานฉลองพระนคร

แม่ช้อย เอ้า ค่อยๆคุยกันนะพ่อนะ เออ พ่ออัน ฉันอยากจะถามพ้อซักหน่อยว่า ไอ้คอนสตีติวชั่นเนี่ย มันฝรั่งมังค้ำมา
จากไหนรี

อัน ไม่ใช่ฝรั่งมังค้ำมาจากเมืองนอกเมืองนาที่ไหนหรอกชอรับ แต่เป็นกฎหมาย กฎหมายสูงสุด ที่ไม่ว่าเจ้า หรือไพร่ ก็ต้อง
ทำตามเหมือนกัน

แม่พลอย เอาเจ้ามาไว้ได้กฎหมาย ระวังเถอะ! พวกเค้าจะยอม

อัน ถึงไม่ยอมก็ต้องรบกันแล้วขอรับคุณแม่ (เฮใหญ่) ะบอบเก่ากับระบอบใหม่ จะต้องรบกันไปอีกนาน จนกว่าระบอบใด
ระบอบหนึ่งจะชนะ และผมก็ขอยืนยันว่า ในชีวิตเรา บางทีลูกเราด้วย จะต้องรบกันไปอีก และแย่งชิงกันไปอีกนาน
ระหว่างระบอบเก่ากับระบอบใหม่นี้

แม่พลอย ตาอัน...

อืด เห็นมัยยะขอรับคุณแม่ ว่าไม่ทันไรเนี่ยะ ลายก็ออกเสียแล้ว ในหัวของพี่อันเนี่ย คงไม่มีความจงรักภักดีแม่แต่น้อย

[ก้าวเข้าหาอัน ชี้น้ำ] ระวังไว้เถอะเหมาันจะกินหัวเอา!

อัน ถ้าความจงรักภักดีฉันจะมีเหลืออยู่ ก็คงจะมีเหลือแต่ความจงรักภักดีที่มีให้ต่อเหล่ามวลมาราษฎรเท่านั้นแหละตาอืด

(เฮ เสียงตืตบ หัวใจตบ)

แม่พลอย ยอมรับแล้วใช้มัยยะว่าตัวเป็นนกบฏ?! [ร้องไห้ อืดโอบไหล่ปลอบ]

อัน หากคุณแม่จะเชื่ออย่างนั้น ผมก็จนใจ แต่เราทนกับสังคมที่เหลวแหลกนี้มานานเท่าไรแล้วครับคุณแม่ (เฮ) สังคมที่มี
แต่การกดขี่ สังคมที่คนรวยเหยียบหัวคนจน คนหนึ่งใช้จ่ายอย่างสุรุ่ยสุร่าย (เฮ) กินอยู่อย่างสุขสบาย (เฮ) แต่
ในขณะที่คนอื่นนับแสนนับล้าน ต้องอยู่อย่างอดอยากจนแร้นแค้น (เฮ) ถึงเวลาแล้วขอรับที่เราจะต้องลุกขึ้นมา
ปลดปล่อยและเปลี่ยนแปลงสังคมนี้ ให้มีสิทธิเสรีภาพเท่าเทียมกัน (เฮ)

แม่ช้อย แล้วทำไมไม่รอชกหนอยสะพ่ออัน รอให้หลวงท่านนะพร้อมก่อน เดี่ยวท่านก็คงจะให้เองนั่นแหละ หลวงท่านก็เรียน
จบเมืองนอกเมืองนามาเหมือนกัน ราษฎรบ้านเราเนี่ยก็ไม่มีการศึกษาเลย—

อืด ยังไงอยู่!

อัน เจ้าก็โง่ด้วย! (เฮ)

อืด ชิงสุกก่อนห่าม!

อัน เราต้องการความก้าวหน้า!

แม่พลอย ระวังเอาเถอะ! ไปแย่งชิงเอาอำนาจของเค้ามา ชักวันหนึ่ง เค้าจะมาแย่งเอาอำนาจของเค้าคืน

อัน หากมีเจ้าฟ้าเจ้าแผ่นดินองค์ใด อาจหาญมาแย่งชิงเอาอำนาจคืนจากราษฎร เห็นที่คงต้องรบกันเสียแล้วละครับ (เฮ)

เพราะราษฎรชาวสยามยุคนี้ เขาไม่ได้โง่ เขาไม่ได้กินหญ้ากินฟางแทนข้าว (เฮ) ที่จะได้ให้ใครมาสนตะพายได้
ง่ายๆเหมือนแต่ก่อน

แม่พลอย [เสียงสั่น หน้าเหวเก] ชั้นเลี้ยงลูกทุกคนมา ชั้นพร่ำสอนลูกของชั้นทุกคนเสมอ เรื่องความจงรักภักดี ไม่นึกเลย ว่า
วันนี้ ชั้นจะมีลูก เป็นนกบฏ! อัน อันรู้มัยยะ ว่าอันใช้เท้าของอัน เหยียบย่ำ และทำลาย ทุกสิ่งทุกอย่าง ที่แม่เชื่อถือมา
ทั้งชีวิต! (เฮ) ชั้นรับไม่ได้คุณช้อยชั้นรับไม่ได้ ออกไปซะอัน ออกไปเสียให้พ้นหน้าแม่

อัน ก่อนที่ผมจะออกไป ผมอยากจะทำอะไรสักอย่าง สิ่งทีกระผมและพวกของกระผมได้ทำลงไป มันไม่ใช่เพื่อผลประโยชน์ต่อ
ตัวกระผม หรือผลประโยชน์ต่อพวกพ้องกระผม แต่มันจะเป็นผลประโยชน์ของมวลมาราษฎรในอนาคตสืบไป
(เฮ)

แม่พลอย พอ!พอ!พอ! ชั้นไม่ยากฟังอะไรทั้งนั้น ออกไปซะอัน ออกไปเสียให้พ้นหน้าแม่

แม่ช้อย ใจเย็นๆ ใจเย็นๆนะแม่

อัน งั้น ผมขอตัวออกไปกินข้าวข้างนอกครับ! (ตบมือ)

อันเดินออกไป

[11:10]

แม่พลอยสะอัน

แม่ช้อย แม่พลอย โลกมันก็หมุนเวียนเปลี่ยนไปทุกวัน เปลี่ยนไปหลายยุคหลายสมัย เราก็อยู่กับมานานพอที่จะเห็นว่าเจ้าที่
ดีก็มี เจ้าที่ไม่ดีก็มี มันไม่มีมาตรฐานอะไรมาวัดเลย เราต้องปรับตัวนะแม่นะ นาฬิกาหมื่นเดินทุกวัน
แม่พลอย ถ้าแม่จะพูดกับชั้นเรื่องนี้ แม่กลับไปชะตึกว่า ชั้นยืนยัน ว่าอย่างไรเสียชั้นก็รับไม่ได้ [หันไปหาตาอ้อด] ตาอ้อด
อ้อด ครับ
แม่พลอย ไปส่งคุณช้อยที่
อ้อด เชิญขอรับแม่ช้อย
อ้อด เสียตายนะครับที่คุณแม่ช้อยเนี่ย อยู่ในรั้วในวังมาเสียนาน ไม่น่ามีความคิดแบบนี้เลย [กอดอก]
แม่ช้อย พ่ออ้อด ก็เพราะว่าชั้นอยู่ในรั้วในวังมานานนะสิ ชั้นถึงได้เห็นอะไรต่อมิอะไรที่พ่อไม่เคยเห็น เฮ้อะ! (เฮ)

ฉาก 2

[12:50]

ศาลเจ้าแม่ตุ้มตุ้ยเข้าฉาก มีผ้าสีผูกคอกผูกสะโพก ทำท่าทางลับ ๆ ล่อ ๆ กินของเช่นจากพื้นเวที กินเสร็จแล้วกลับไปยืนนั่งเป็น
ท่อนไม่อยู่ทางซ้ายของเวที สองแขนชูขึ้น ฝ่ามือประกบกันเหนือหัว

เมีย โอ้ยตายแล้วพ่อ พ่อมิ่งดูซิ พิษผลการเกษตร นาเราแล้งหมดแล้วพ่อมิ่ง ทำยังไงดีละเนี่ย โอ้ย ตาย ๆ เจ็ง เจ็งกะบั้ง เจ็ง
ผัว แล้งหมดแล้ว ทำยังไงดี ๆ

เมีย ทำไงดีละ

ผัวเมียหันไปเห็นศาลเจ้าแม่ตุ้มตุ้ย ชี้นิ้วไป

ผัว & เมีย ...ศาล!

ผัว ต้องไปขอ

ผัวเมียนั่งพับเพียบหน้าศาลเจ้าแม่ตุ้มตุ้ย พนมมือ

เมีย โอ สาธุละคะ เจ้าพ่อเจ้าขา ศาลที่เคารพ ลูกข้าง ลูกม้า ตัวเล็ก ๆ น้อย ๆ เนี่ยะ ขอให้ท่านได้โปรดประทานฝนลงมาจาก
ปากฟ้าให้ชุ่มฉ่ำทั่วแผ่นดินที่เถิดนะเจ้าคะ สาธุ ถ้าให้หน้าเจ้าคะ ลูกจะถวายหัวเปิด หัวไก่ กล้วยน้ำว่า ส้ม ชูตใหญ่
เลย

ศาลเจ้าแม่ตุ้มตุ้ย โอम्मะลิกกีกกี้ยะกีกกีกกี้ยะ...เพียง [เสกคาถาไปทางผัวเมีย]

เมีย โอ พ่อมิ่ง อัจฉรย์ใจจริง ๆ ฝน [กระโดดโลดเต้น]

ผัว ฝนตกแล้ว ฝนมาแล้ว

เมีย โอโฮ ท่านศาล ช่างศักดิ์สิทธิ์อะไรเอียงนี้ พ่อมิ่งดูสิ

เมียผัวมองพื้นด้วยความตื่นตระหนก

เมีย เดี่ยว เดี่ยว น้ำ! น้ำท่วมแล้วพ่อมิ่งทำยังไงดี... พันขาทางเกงขึ้น! พันขาทางเกงขึ้นพ่อมิ่ง เดี่ยวปลิงเกาะ

ผัวเมียพันขาทางเกงขึ้น

เมีย ทำยังไงดี...

เมีย & ผัว ขอท่านศาล!

ศาลเจ้าแม่ตุ้มตุ้ย มาขอกูอีกและ (ผู้ชมหัวเราะ)

ผัว ศาลเจ้าคร้าบ ขอฝนให้น้อยลงกว่านี้ หรือไม่ตกเลยก็ได้นะคร้าบ

เมีย ถ้าให้หน้า ลูกข้างจะให้ไอแพ็ด ไอโฟน ไอพ็อด เต็มที่ไปเลย จะเอาแบบไหน

เมีย & ผัว จัดให้

ศาลเจ้าแม่ตุ้มตุ้ย กูจะได้มีแซต อะ กูให้ก็แล้วกัน [ร้ายรำ] โอมมะลิกกีกกี้ยมะกีกกีกกี้ยเพียง [เสกคาถาไปทางผัวเมีย]
ผัวเมียมองไปด้านบนทางขวาเวที ตะลึงลาน

เมีย โอ้ หยุดตกในบัดดลเลยพ่อ ท่านศาลช่างศักดิ์สิทธิ์อะไรเยี่ยงนี้

ผัว ดูๆต้นหญ้าเรา สวยมาก

เมีย ไม่ได้แล้วพ่อมึง ต้องเอาไอแพดไอโฟนไอพ็อดไปถวายท่านซะหน่อยละ

เมีย ...แต่เดี๋ยว มันแห้งเกินนี่นะพ่อ! โอ้ย ทำยังไงละที่เนี่ยะ แห้งเกิน เจิงลูกเดียว เราต้องขออะไรที่มันยิ่งใหญ่กว่านี้

ผัว ได้

เมีย งั้นเรา...

ผัวเมียไปศาล

เมีย ศาลเจ้าคะ ลูกช้างลูกม้ามาขอให้ท่านแก้รัฐธรรมนูญไปเลย (เฮ)

ศาลเจ้าแม่ตุ้มตุ้ยผองะ เอี้ยวตัวไปด้านซ้าย

ศาลเจ้าแม่ตุ้มตุ้ย กูไม่ให้มึง

ผัว อ่าว

เมีย อะเอ๋ม... งั้นเอาไงดีล่ะพ่อ

ผัว งั้นขอให้แก้มาตรา 112 สำเร็จด้วยเถิด (เฮ)

ศาลเจ้าแม่ตุ้มตุ้ยผองะ เอี้ยวตัวไปด้านขวา

ศาลเจ้าแม่ตุ้มตุ้ย กูก็ไม่ให้มึง

ผัว อ่าว

เมีย อะเอ๋ม... งั้นไม่ได้ งั้น [หนีออก] ขอแก้ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญมันไปเลย เป็นยังไงพ่อ (เฮ)

ศาลเจ้าแม่ตุ้มตุ้ย พวกมึงนี่นาราคาญจริงๆ กูไม่ให้มึง กูไม่ให้ มึงเข้าใจมั้ย

เมีย เฮ้ย! ขนาดเนี่ย ยังไม่ให้อีก เอาอย่างเงี้ยะ มันต้องจัดการแล้ว พ่อมึง จัดการมันเลย โคนศาล!

ผัว เอาหัวไก่กูคืนมา!

ผัวกระโดดถีบศาลเจ้าแม่ตุ้มตุ้ยลงไปกองพื้น

ฉาก 3

[16:30]

แม่พลอยเข้าฉาก ไอ เดินหลังจุ่มไปนั่งเก้าอี้พลาสติก

แม่พลอย อั้น เอาน้ำให้แม่หน่อยลูก

ตานั้นเข้ามาหนึ่งพิบเพียงอยู่ข้างแม่พลอยที่นั่งเก้าอี้ ยื่นขวดน้ำให้

หลวง [หอบหายใจ] แม่พลอย!

แม่พลอย หลวง!

หลวง เกิดเรื่องใหญ่แล้ว แผ่นดินสยามเกิดเรื่องใหญ่แล้ว

แม่พลอย มันเรื่องอะไร

หลวง ในหลวงสวรรคต (ผู้ชมเฮใหญ่ยาวนาน)

แม่พลอย คุณหลวงเอาอะไรมาพูด ท่านยังหนุ่มยังแน่น จะสะหวั่นะคะตได้อย่างไรกัน

หลวง เมื่อเข้านี้ ก่อนมาที่นี้ ข้าไปนั่งกินกาแฟอยู่ในพระนคร ข้ามาถึงนี้ ได้เห็นคนพรา่พูดกันว่า ในหลวงทรงสวรรคตแล้ว
แม่พลอย โถ ก็แค่ข่าวลือในร้านกาแฟ

หลวง ข่าวลือหรือกหรือ

แม่พลอย ข่าวลือก็ลือกันไปทั่ว ทั้งว่าเจ้านายท่านป่วย ทั้งว่าท่านมีสนมมากมาย ว่ากันไปต่างๆนานา พวกนี้เฝ้าชอบลือกัน
แต่เรื่องอัปมงคล มันอาจจะยังไม่แน่ชัดก็ได้นะคุณหลวง

แม่ช้อย เข้าฉาก สะอึกสะอื้น

แม่ช้อย แม่พลอย...แม่พลอย

แม่พลอย [สะอื้นตาม] แม่ช้อย

แม่ช้อย ปวดหลังมากเลยแก่มาก โอ๊ย

แม่พลอย แม่ช้อย นี่เรื่องจริงหรือแม่ช้อย

แม่ช้อย [พายน้ำตา] ชั้นก็อยากให้มันเป็นแค่ข่าวลือเหมือนกัน

แม่ช้อย แม่พลอย เสด็จท่านบรรทมอยู่แท้ๆ ในห้องบรรทมก็มีคนเฝ้ามากมาย ก็ยังไม่แคล้ว โถ เห็นเค้าบอกว่า มหาดเล็กที่
เฝ้าอยู่ในวันนั้น เป็นผู้ลงมือ แล้วก็มีการเมืองหมุนหลัง เจ็บใจจริงๆ ไอ้เจ้าชิต! เจ้าบุศย์!

แม่พลอย แน่ชัดแล้วหรือ—

หลวง เรื่องจริงหรือนี้

แม่พลอย —ว่าใครเป็นคนทำเรื่องอัปรีขณ์นั้น

แม่ช้อย ยังหรือจะ (ผู้ชมตบมือ) หลวงท่านก็คงต้องสืบเสาะไปเรื่อยๆ

แม่พลอย นำเศร้านิจริงๆ

แม่ช้อย ชั้นต้องขอกลับวังก่อนนะ มากี่ส่งข่าวให้ได้ทราบกันเท่านั้นเอง

แม่พลอย [สะอื้น] ไปตีมาตีนะแม่ช้อย

แม่ช้อย คุณแลสุขภาพด้วยนะ

อัน คุณแม่ขอรับ ผมขอตัวไปส่งคุณช้อยขอรับ [หันไปทางแม่ช้อย] ตามผมมา

ตานั้นพาแม่ช้อยออกไป

หลวง ชั้นก็ขอไปแจ้งข่าวนี้กับเพื่อนๆคุณหลวงก่อนนะ ต้องให้รู้แน่ชัดว่าใคร

แม่พลอย [สะอื้น] เเดินดี ๆ นะคุณหลวง อย่าให้ไม่ทำพินชา (ผู้ชมโห่ร้อง)

หลวงออกไป

แม่พลอย [พูดคนเดียว เสียงสั่น] ไม่น่าเลย ไม่น่าเลย ยังหนุ่มยังแน่น สวยงามออกปานนั้น ไม่น่าเลย ทั้งๆที่สมเป็นพระ
เจ้าอยู่หัว มีคนรักทั้งแผ่นดิน บรรทมอยู่ถึงบนพระที่นั่ง แวดล้อมไปด้วยข้าราชการ ปิดแล้ว ความตายก็ยังจู่
โจมเข้าไปจนถึง ไม่น่าเลย แต่ไม่เป็นไรหรือ ปานนี้ ดวงวิญญูณของพระองค์ท่าน ก็คงเสด็จไปยืนเป็นยามเฝ้า
สะพานพระรามแปดแล้วละ (ผู้ชมเฮใหญ่)

เด็กวิ่งเข้ามากลางเวที

เด็ก ปรีดีฆ่าในหลวง! ปรีดีฆ่าในหลวง! ปรีดีฆ่าในหลวง!

ทุกคนหลังเวที ปรีดีฆ่าในหลวง! ปรีดีฆ่าในหลวง! ปรีดีฆ่าในหลวง! ปรีดีฆ่าในหลวง! ปรีดีฆ่าในหลวง! ปรีดีฆ่าในหลวง!!!

อีแพงเข้าฉาก สืบเท้าไปมาอยู่ทางซ้ายเหมือนรอใคร ไม่ช้าอีนวลก็เข้าฉากมาทางขวา ประจันหน้ากับอีแพง แล้วกางแขน
ขวางไว้ไม่ให้ผ่านทาง

อีแพง โอ๊ย อีนี่ หลบไป กูจะไปหาคุณไปดูเมียหลวง

อีนวล หือ ปากดีนะ กูตบ [เงื้อฝ่ามือขึ้น]

อีแพงเงื้อฝ่ามือขึ้นพร้อมตบเช่นกัน

คุณหญิงอบเชย หยุดนะ อีนวล มาเนี่ย

อีนวลเดินหลบไปขอบเวที คุณหญิงอบเชยเข้ามาแทน

คุณหญิงอบเชย อีไพร่ไม่มีสกุล มึงหน้าด้านนะเนี่ยมาถึงเรือนกูเนี่ย

อีแพงกลอกตาทำไม่รู้ไม่ชี้

คุณหญิงอบเชย [คุยกับอีนวล] ยังดำนอยู่

อีแพง ก็แหม ถ้ามันไม่มีผู้ดีดินแดงที่ไหนไปตัดน้ำตัดไฟเรือนหลังเล็กของอีแพงกับคุณหลวงอะ อีแพงเนี่ยะก็ไม่ต้องบงก
หน้าสวยๆมาที่นี้หรอกเจ้าคำ

คุณหญิงอบเชย อีแพง อีไพร่ไม่มีสกุล คงอย่างมึงนะ อยู่อย่างไพร่ก็ดีแล้ว มึงนี่นะ เป็นไพร่ การงานก็ไม่ทำ ดีเท่าไรแล้ว
ที่กูเนี่ยจะไม่เจตหัวมึงกับแม่มึงออกไปเป็นกะหรืออยู่ข้างถนน

อีแพง มึงคำแม่กูหรือ

คุณหญิงอบเชย กูดำทั้งโคตรมึงเลยแหละ

อีแพง เออ กูมันไพร่... แหม คุณหญิงอบเชยเจ้าขา อีแพงเนี่ยะจะทำอะไรคุณหญิงได้เจ้าคะ คุณหนูขึ้นกลิ้งเจ้าขา คุณหนู
ขึ้นกลิ้ง

อีแพงทำท่าจะฝ่าเข้าไป คุณหญิงอบเชยปรีเข้าไปขวางอีแพง กางแขนยึกๆ ยักๆ แล้วชี้หน้า

คุณหญิงอบเชย หยุดนะอีแพง หยุด หยุดเดี๋ยวนี้

อีแพง คุณหนูขึ้นกลิ้งเจ้าขา ออกมาหน่อยสิเจ้าคะ มาดูสิคะว่าคุณหลวง สามีของเราสองคน มีความสุขมากแค่ไหนเมื่ออยู่
กับแพง

คุณหนูขึ้นกลิ้งยื่นร้องไห้แงอยู่ด้านหลัง เดินเข้ามา

คุณหญิงอบเชย [หันไปปลอบคุณหนูขึ้นกลิ้ง ลูบหัว] โอ้ๆ เจ็บก่อนนะลูก อี๊! อี๊! อี๊! (ผู้ชมหัวเราะ) อย่าไปสนใจมัน [ชี้
หน้าอีแพง] เดี่ยวแม่จะทวงฝ่าหนูมาให้เองลูก อี๊! อี๊! อี๊! อี๊!

คุณหนูขึ้นกลิ้ง [สะอื้น] ฝ่าหนู!

คุณหญิงอบเชย [หันไปพูดกับอีแพง] อีแพง มึงนี่นะ สั่งสอนยังไงก็ไม่จำ ฝ่าใครก็ฝ่ามันสิ วันๆมึงก็ไม่ทำอะไร ไปเป็นสก็อย
แวนไปแวนมา แย่งฝ่าชาวบ้าน มีหัวคิดบ้างมั๊ยอีแพง

อีแพง [พ่นลมเย็บ (scoffs)] คุณหญิงเจ้าขา ระดับอีแพงเนี่ยเจ้าคะ ไม่ต้องมีหัวคิดหรือเจ้าคะ ไพร่อย่างอีแพงยังคิดได้เลย
เจ้าคะ ตอนที่ปรีดีถูกทำรัฐประหาร คุณหนูนะ

คุณหนูขึ้นกลิ้งร้องไห้ตั้งขึ้นมาอีก

อีแพง (ต่อ) คุณหนูขึ้นกลิ้งนี่ออกมาหน้าขึ้นตาบานเลย ถ้าอีแพงปล่อยคุณหลวงออกไปทำงาน ก็ต้องถูกรัฐประหารกับเค้า
แน่ๆ ดูสิคะ ไพร่ยังคิดได้เลยคะ ผู้ดีเนี่ยะ คิดไม่เป็น!

คุณหญิงอบเชย อีแพง มึงนี่นะ วันๆมึงเอาคุณหลวงไปนอนกอกอยู่ในเรือน เสียงานเสียการ ทำให้เสียความก้าวหน้า มึงคิด
บ้างมั๊ย ฮะมึงมีสมองคิดบ้างมั๊ยอีแพง

อีแพง คุณหญิงเจ้าคะ มีหุ้มยี้เจ้าคะ อีแพงก็เพิ่งบอกไป ว่าถ้าเกิดแพงให้คุณหลวงไปนะเจ้าคะ คุณหลวงก็จะถูกทำ
รัฐประหารนะ หุ้ย...ทำไมผู้ดีมันโง่งงวะ!

คุณหญิงอบเชย ต่าอีกแล้ว

อีแพง เอาอย่างนี้จะคะคุณหญิงเจ้าข้า วัดกันนะเจ้าคะ คุณหญิงเนี่ยะ จะให้นำไฟเรือหลังเล็กของอีแพงกับคุณหลวงมัย
คะ ไม่อย่างนั้น อีแพงจะอัปชั่นเพชบุรีให้หมดเลย เรื่องของเราสามคน อัปโหลตแซร์ให้ทั่วทั้งโซเซียลเน็ตเวิร์คเลย
เจ้าคะ แพงนะเป็นบ่าวเป็นไพร่เจ้าคะ ไม่อายหรอก แต่หน้าบาง ๆ อย่างคุณหนูชั้นกลั่นเนี่ย จะทนได้หรือเจ้าคะ

คุณหนูชั้นกลั่น แกลสิที่โง่ จอมพล ป. ต่างหากที่ทำรัฐประหาร ไม่ใช่ปรีดี ควาย!

อีนวล ปากดีนะมึง คุณหญิงเค้าสุดส่าห์ให้ข้าวให้น้ำ มึง... *[ปรี๊ดเข้าไป เจื้อฝ่ามือขึ้น]*

อีแพง *[เจื้อฝ่ามือขึ้นโต้]* เอาสี เอาสี ภูก็มีมือมีตีนเหมือนกัน เอาสี

อีแพง ภูจะบอกพวกมึงไว้นะ อีคุณหญิงกะอีลูกของมันเนี่ยต้องสำนึกบุญคุณของภู ของแม่ภู ถ้าภูกับแม่ภูไม่ทำงานหลังชด
หลังแข็งนะ หน้าบาง ๆ อย่างพวกมันนะจะทำอะไรเป็น! *[หันไปตะคอกใส่อีนวล]* มึงก็เหมือนกันอีนวล อีไพร่ใน
เรือนเบี่ย อีทาสไล่ไม่ไป เค้าเลิกทาสกันตั้งนานแล้ว มึงยังอยู่อยู่ต่าย! ภูจะบอกอะไรพวกมึงให้นะ คนอย่างพวกมึง-
มึง-มึง *[ชี้หน้าเรียงตัว]* เนี่ยนะ ต่อให้ตายไปแล้ว เอาศพไปฝังใต้ต้นไม้ต้นไหน ต้นไม้นั้นก็ไม่เจริญเติบโตหรอก มี
แต่เหี่ยว-เหี่ยว-แล้วก็เหี่ยว!

คุณหญิงอบเชย อีแพง นี่มึงต่าภูทั้งเรื่องเลยนะเนี่ย

ฉาก 5

[27:00]

เด็ก ฝึคอมมิวนิสต์

คนซู้ค้อนผู้พิพากษาเข้าฉาก เดินอ้อมเก้าอี้ที่ตั้งกลางเวที วางค้อนลงไปในใส่เก้าอี้ แล้วเริ่มออกท่าทางร้ายรำเหมือนถูกผีเข้า
สองคนเข้าฉากมาย้อแย่งเก้าอี้ (ผู้ชมเฮฮัน) จนคนหนึ่งชิงเก้าอี้ได้สำเร็จ ชูขึ้นเหนือหัวवादผู้ชมเหมือนโล่รางวัล แล้วออกไป

สหายเก่า กองทัพปลดแอก ปกป้องสถาบันหลักของชาติ เพราะเมื่อสามสิบสี่สิบปีก่อน สหายร่วมรบของเรา ถูกศักดินา
หักฉีก ฆ่าตายในป่า!

เด็ก อันนี้ ฝึคอมมิวนิสต์ยิ่งกว่าอีก เอ๊ะอะอะฮะฮ่า

สหายเก่า เด็กเวร

ฉาก 6

[28:25]

แขกหญิงหนึ่งและแขกหญิงสองเข้าฉาก ยกมือไหว้กันและกัน มีผ้าแพรคลุมไหล่ ท่านพ่อถือไม้เท้าแต่งชุดราชปะแตนยืนอยู่
ทางฝั่งขวาของเวที สาย สีมา ใส่เสื้อยืดกางเกงยีน นั่งเก้าอี้อยู่ขอบซ้ายเวทีถัดจากแขกหญิงทั้งสอง
ท่านพ่อ คนหลาย ๆ คนในที่นี้อาจสงสัยว่า งานเลี้ยงสังสรรค์ครั้งนี้ จัดขึ้นเนื่องในโอกาสอะไร จริง ๆ ก็ไม่ใช่โอกาสพิเศษอะไร
นักหรอก ก็จัดขึ้นในหมู่ญาติ แล้วก็เพื่อน ๆ ฝูง ๆ ที่คุ้นเคยกันเหมือนญาติ แต่ก็มีอยู่อีกบุคคลหนึ่ง เป็นคนแปลกหน้า
จริง ๆ ชันก็ไม่อยากจะให้เกียรติใครคนคนนี้นักหรอก แต่ก็เอาเถอะ ฉันทขอแนะนำให้รู้จักกับ นายสาย นามสกุลสีมา
เป็นลูกชวานา

แขกหญิงหนึ่ง [เอาพัดชนกบ้องปากซุบซิบกับคนข้างๆ] ว้าย เหม็นกลิ่นสาบ

แขกหญิงสอง มีนาละเจ้าคะ ผิวพรรณก็ไม่ดูมีความเป็นผู้ดีเลยอะ

แขกหญิงหนึ่ง กร้านด้วย

ท่านพ่อ เขาเข้ามาในบ้านหลังนี้ เพราะรู้จักกับยัยเล็ก เขาเข้ามาด้วยจุดประสงค์อะไร เขาเข้ามาด้วยความต้องการอะไร แต่ฉันอยากจะบอกให้รู้ด้วยนะ ถ้าแกอยากเข้ามาในบ้านหลังนี้เพื่อหวังจะจับยัยเล็ก แล้วก็จะได้เป็นลูกเขยบ้านนี้ ผันไปเถอะ! จริงอยู่ยุคสมัยนี้เป็นยุคสมัยแห่งเสรีภาพ ไอ้คนมันผุดมาจากป่าจากดงไหน ก็เป็นใหญ่เป็นโตกับเค้าได้ [ก้าวไปทางซ้ายหนึ่งก้าว นำด้วยไม้เท้า] ไอ้ความคิดแบบนี้ รังแต่จะทำให้คนเลวลงมากกว่าดีซะ ไม่รู้จักตักน้ำใส่กะโหลกชะงอกดูเงา [ก้าวไปทางซ้ายอีกหนึ่งก้าว] ไม่รู้จักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำ [ก้าวไปทางซ้ายอีกหนึ่งก้าว] ไม่รู้จักเจียมกะลาหัว [ก้าวไปทางซ้ายอีกหนึ่งก้าว คราวนี้เกือบถึงตัวสาย สีมา] และฉันขอบอกให้รู้ไว้ซะว่า ไอ้ความเป็นผู้ดี มันมาจากสายเลือด กากีย่อมเป็นกา หงส์ก็ย่อมเป็นหงส์ ตลอดไป [ก้าวกลับไปด้านขวาเวที]

แขกชาย ผมคิดว่า— [ผิดคิว]

ท่านพ่อ เดี่ยวๆ มึง จะรีบอะไรหนักหนา เสรีภาพจะมีอยู่ที่ไหนก็ช่าง แต่ไม่ใช่ที่บ้านหลังนี้ ไม่ใช่ ณ ที่แห่งนี้ ยัยเล็กเป็นลูกสาวท่านเจ้าคุณ ไม่ใช่ผู้หญิงไพร่ผู้หญิงข้างถนนที่ไหนที่แกจะคิดจับเอาได้ง่ายๆ บ้านหลังนี้อาจเปิดต้อนรับคนทุกคน แต่เว้นไว้แค่บางคนที่เท่านั้น

แขกชาย ผมคิดว่า ควรจะเชิญสุภาพบุรุษท่านนี้ออกจากบ้านได้แล้วนะครับ

สาย สีมา มีใครต้องการจะพูดอะไรอีกมั๊ยครับ ถ้าไม่มี ผมจะได้เตรียมตัวกลับ แต่ก่อนจะกลับ ผมขอพูดอะไรในที่นี้ซักเล็กน้อย นิดเดียวเท่านั้น ผมรู้ว่าถึงคนอย่างผมพูดไป พวกท่านทั้งหลายก็คงไม่อยากฟัง แต่วันนี้! ไม่ว่าท่านจะอยากฟังหรือไม่ ท่านก็ยังต้องฟังอยู่ดี

ผมรู้สึกเป็นเกียรติที่ได้รับเชิญมาเป็นแขกในบ้านหลังนี้ เป็นกาเพียงตัวเดียวในฝูงหงส์ มันได้ถูกเชิญมาด้วยความมุ่งหมายบางอย่าง จึงไม่ใช่ความผิดของเจ้ากาตัวนี้เลย ที่ไม่ได้มีความเจียมตัว เข้ามาปะปนอยู่ในฝูงหงส์ เพราะมันได้ถูกรับเชิญมา

ผมมีความภูมิใจสูงสุดที่ได้เกิดเป็นลูกชานา เพราะถ้านับจำนวนกันแล้วเนี่ย ชุนนางอย่างพวกท่านนั้นมีจำนวนน้อยกว่าชานา พ่อของผมจึงอยู่ฝ่ายข้างมาก ผมจึงไม่มีความน้อยอกน้อยใจเลยในโชคชะตา ที่ไม่ได้เกิดในชนชั้นสูง เพราะนั่นเป็นเงื่อนไขที่คนเราได้สร้างขึ้นเอง มันหาได้คงทนถาวรไม่ รอวันแต่จะเสื่อมสลายผุพังไปตามกาลเวลา (ผู้ชมเฮ)

ผมไม่ได้เป็นผู้รุกรานท่าน ที่อยู่บนปราสาททางข้างที่สูงส่ง แต่เมื่อท่านเลือกที่จะรุกรานผม ด้วยการถ่มน้ำลายลงมายังพื้นดิน ผมก็จำเป็นต้องเข็ดมันเสีย เพราะมันเป็นสิ่งปฏิญญา! (ผู้ชมเฮ)

ท่านเข้าใจผิดที่คิดว่าผมจะลอกคราบมาเป็นผู้ดี โลกของผมกับโลกของท่านมันห่างออกไปทุกที [สืบท้าเข้าหาท่านพ่อสองสามก้าว] ผมเป็นปีศาจที่กาลเวลาได้สร้างขึ้นมาหลอกหลอนคนที่อยู่ในโลกเก่า ความคิดเก่า ให้เกิดความละเมอหวาดกลัว [สืบท้าเข้าไปจนประจันหน้าท่านพ่อ] และไม่มีอะไรที่จะเป็นเครื่องปลอบใจท่านเหล่านี้ได้เท่ากับไม่มีอะไรหยุดยั้งความรวดเร็วของกาลเวลาที่สร้างปีศาจเหล่านี้ให้มากขึ้นทุกที

ท่านคิดจะทำลายปีศาจตัวนี้ในคืนวันนี้ต่อหน้าสมาคมชั้นสูงเช่นนี้ แต่ไม่มีทางจะเป็นไปได้ เพราะเค้าจะอยู่ยังคงพระกันยิ่งกว่าอดีตหรือซีกฟริด พวกเค้าอยู่ในเกราะกำบังของกาลเวลา ท่านอาจจะเหนียวรั้งอะไรไว้ได้บ้างสิ่งบางอย่างชั่วคราวชั่วคราวเท่านั้น แต่ท่านไม่สามารถรักษาทุกสิ่งทุกอย่างไว้ได้ตลอดไป โลกของผมกับโลกของท่านมันอยู่คนละโลกกัน โลกของผม เป็นโลกของสามัญชนคนธรรมดา

สาย สีมา ผลุนผลันออกไป

รัชนี้ สาย เดี่ยวก่อน!

ฉาก 7

[35:00]

แม่จูงมือเด็กมายืนอยู่ทางซ้ายของเวที

แม่ เราต้องการรัฐบาลแห่งชาติ!

เด็ก เราต้องการรัฐบาลแห่งชาติ!

แม่ เราต้องการนายกพระราชทาน! (ผู้ชมเอะอะโวยวายขึ้น)

เด็ก เราต้องการ...นายก นายกพระราชทาน

แม่ [ตบหัวเด็กพลางยิ้ม] พูดให้มันเต็มเสียงหน่อย เอาใหม่ เราต้องการนายกพระราชทาน!

เด็ก เราต้องการนายกพระราชทาน!

แม่ มาตรา 7! [ชูแขนขึ้นเหวี่ยง]

เด็ก มาตรา 7! [ชูแขนขึ้นเหวี่ยง]

แม่ มาตรา 7!

เด็ก มาตรา 7!

แม่ มาตรา 7!

เด็ก มาตรา 7!

(ผู้ชม เป็นจังหวะสอดรับกัน ไม่เอา!)

แม่ มาตรา 7!

เด็ก มาตรา 7!

(ผู้ชม ไม่เอา!)

แม่ มาตรา 7!

เด็ก มาตรา 7!

(ผู้ชม ไม่เอา!)

แม่ เฮ้ย รถถังลูก ทหารเค้าออกมาแล้วลูก ปะ เอาดอกไม้ไปให้พี่ๆเค้ากัน

แม่ ถ่ายรูปๆ ถ่ายรูปก่อน เยี่ยมๆ ไหว้พี่เค้าซะลูก ไหว้พี่เค้าซะ ไหว้งามๆ เพื่อจะได้เป็นนายกฯ (ฮา)

คณะรัฐประหาร แถลงการณ์ของคปค.ฉบับที่หนึ่ง - แถลงการณ์ ของคณะปฏิรูปการปกครองในระบอบประชาธิปไตย อันมี

พระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ฉบับที่ ๑ เรื่องประกาศยึดอำนาจ

ด้วยเป็นที่ปรากฏความแน่ชัดว่า การบริหารราชการแผ่นดินโดยรัฐบาลรักษาการปัจจุบัน ได้ก่อให้เกิดปัญหา ความขัดแย้ง แบ่งฝ่าย สลายความรักรักสามัคคีของคนในชาติ อย่างไม่เคยปรากฏมาก่อน ในประวัติศาสตร์ชาติ ไทย ต่างฝ่ายต่างมุ่งหวังเอาชนะด้วยวิธีการหลากหลายรูปแบบ และมีแนวโน้มวันจะทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้น โดยประชาชนส่วนใหญ่เคลือบแคลงสงสัยการบริหารราชการแผ่นดิน อันส่งผลไปในทางทุจริตประพฤติมิชอบอย่าง กว้างขวาง หน่วยงาน องค์กรอิสระ ถูกครอบงำทางการเมือง ไม่สามารถสนองตอบเจตนารมณ์ตามที่ได้บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักร ทำให้การดำเนินกิจกรรมทางการเมืองเกิดปัญหาและอุปสรรคหลายประการ ตลอดจนหมิ่นเหม่ต่อการหมิ่นพระบรมเดชานุภาพแห่งองค์พระมหากษัตริย์ ผู้ทรงเป็นที่เคารพเทิดทูนของปวงชน

ชาวไทยอยู่บ่อยครั้ง แม้หลายภาคส่วนสังคม จะได้พยายามประนีประนอมคลี่คลายสถานการณ์มาโดยต่อเนื่องแล้ว แต่ยังไม่สามารถที่จะทำให้สถานการณ์ความขัดแย้งยุติลงได้ ดังนั้น คณะปฏิรูปการปกครองในระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นพระประมุข ซึ่งประกอบด้วยผู้บัญชาการเหล่าทัพ และผู้บัญชาการสำนักงานตำรวจแห่งชาติ จึงมีความจำเป็นต้องยึดอำนาจการปกครองแผ่นดิน ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป โดยคณะปฏิรูปการปกครองในระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นพระประมุข ขอยืนยันว่า ไม่มีเจตนาที่จะเข้ามาเป็นผู้บริหารราชการแผ่นดินเสียเอง แต่จะได้คืนอำนาจการปกครองระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขกลับคืนสู่ปวงชนชาวไทยโดยเร็วที่สุด ทั้งนี้เพื่อธำรงรักษาไว้ ซึ่งความสงบสุข และความมั่นคงของชาติ รวมทั้งเกิดทุนไว้ ซึ่งสถาบันพระมหากษัตริย์อันเป็นที่เคารพยิ่งของปวงชนชาวไทยทุกคน

ประกาศ ณ วันที่ ๑๙ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๙ เวลา ๒๓.๕๐ น.

ลงชื่อ พลเอกสนธิ บุญยรัตกลิน (ผู้ชมเฮ)

หัวหน้าคณะปฏิรูปการปกครองในระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข
โปรดฟังอีกครั้งหนึ่ง ในยูทูป

ฉาก 8

[40:10]

จ้าวผิวปากทำนองขึ้นต้นเพลงพระราชนิพนธ์ “ใกล้รุ่ง” ถือนมกัญเข้ามาด้วย

จ้าว เฮ้อ... ได้คืนมาและ งามจริงๆ หามีใดเทียบ อ้อย ช่างงดงาม เลอเลิศ บริสุทธิผุดผ่อง มันต้องเป็นของข้าตลอดไป ไม่ใช่เด็กก้า

ลิงสามตัวเข้ามาจะแย่งนมกัญ

จ้าว เฮ้ย ยังไง นี่มันของรักของข้า ? อย่างมายุ่งเหี่ยววุ่น นี่มันเปรียบเหมือนตัวแทนของความบริสุทธิ์ผุดผ่องของข้า เจ้าอย่ามายุ่ง เฮ้ย! เฮ้ย! เฮ้ย! ? เจ้าเอาอันนี้ไปก่อนก็ได้ เจ้าขอเพชรข้าเถอะ เอาไปก่อนก็ได้ ข้าขอเพชร โอ้ โอ้ เพชรของข้า เพชรของข้า เฮ้ย ของเกี้ยวเฮ้ย เฮ้ย ของกูไปแล้วเฮ้ย เฮ้ย ไอ้หน่อง เดี่ยวข้าจะเลี้ยงกล้วย ไปเรียกพวกเพื่อนมาไป คนละอันๆๆ เอ้ากินๆๆ กินกันอร่อยๆ ไปแบ่งกันกินนะคนละเล็กละน้อยผลประโยชน์นิดๆหน่อยๆ ช่วยกันกินนะ (เฮ) อร่อยกันนะ เอ้อ [ลิงตายด้วยกล้วยอาบยาพิษ] เจ้าพวกลิงโง่ คิดจะหลอกข้าเรอะ ข้าไม่ใช่ข้าวเหนียวมะม่วงก็ตีเท่าไรแล้ว (เฮ) จำไว้ ที่นี้ บ้านของข้า ลิงอย่างพวกเอ็งนะไม่ชนะหรอก ลิงหลอกเจ้า หลอกไปหลอกมาโดนเจ้าหลอกตายแล้วตายอีก ฮ่าๆๆๆ ลิงหลอกเจ้าทั้งหลาย ข้าชนะอีกแล้ว!

ปิดฉาก

[44:15]

หน่อง ทำไมมีแค่แปดแผ่นดินละครับ

พี่ ก็แผ่นดินที่เก้าอะ มันยังไม่จบใจจะ

หน่อง ทำไมอะครับ

พี่ ก็แผ่นดินที่เก้าอะ ยังต้องสู้กันอีกเยอะ [หันไปพูดกับผู้ชม] ไซ้มียะพี่หน่อง? (ผู้ชม ไซ้!) ไซ้มียะพี่หน่อง? (ผู้ชม ไซ้!)

ป่าจอมตึบ เป็นยังไงละ คำให้ส่งบทส่งคริปต์ ไม่ได้เล่นเวทีใหญ่เลยไซ้มา!